

Ռուբեն Սևակ

Գինո՛վ սեր

Դուն Հրա՛շքն ես, դուն Երա՛զն ես, դուն Սերն ես.
Տարաշխարհի չքնաղ ծաղիկն ես աղվոր.
Միսթիքական խնկումներով թունավոր
Դուն մսեղեն խենթեցնող տաճարն ես.
Դուն Հրա՛շքն ես, դուն Երա՛զն ես, դուն Սերն ես:

Սև մագերովդ սիրե՛ գիս, գգվե՛ գիս,
Անոնց խորհուրդը պատմե՛ ինձ առանձին,
Որովհետև անոնք հոգիս կապեցին,
Իրենց ցանցին մեջ կապեցին իմ հոգիս.
Սև մագերովդ սիրե՛ գիս, գրգվե՛ գիս:

Թաց աչքերդ վրա՛ս հառե տրտմապես,
Անոնց թո՛ւյնը ներարկե՛ ինձ մեղնորեն,
Որովհետև քու աչքերդ աղվոր են,
Խորհրդավոր անտառներուն շուքին պես.
Թաց աչքերդ վրա՛ս հառե տրտմապես:

Տղու մը պես հանգչեցուր գիս կուրծքիդ վրա,
Հանգչեցուր գիս, ու այտերս կրակե
Քու ձյունեղեն բազուկներուդ մեջ գրկե,
Ու թող մարմինդ մարմնիս վրա սարսռա.
Տղու մը պես հանգչեցուր գիս կուրծքիդ վրա:

Ահա շրթքնե՛րս կարոտովդ կ'այրին,
Ու կլայննա արտասուքի շիթ մը տաք
Իմ մթաստվեր թարթիչներու շուքին տակ.
Անոնց վրա դուն ցո՛ղը դիր համբույրին,
Ահա շրթքնե՛րս կարոտովդ կ'այրին:

Բագուկների կգալարվին, կդառնան,
Տենչին կրակը նայվածքդ կթովե,
Որովհետեւ քու մութ հոգիդ գինով է,
Միրախտավոր գիշերներուն պես գարնան...
Բագուկների կգալարվին, կդառնան:

Ժամն է, աղվո՛ր, երանության ժամն է սա.
Շրթքներու վրա դիր շրթունքնե՛րդ բոցե,
Մոռցի՛ր կյանքը, աղվոր աչքերդ ալ գոցե...
Ի՞նչ, կ'արտասավե՞ս, ու հուզումեդ կդողա՞ս.
Ժամն է, աղվո՛ր, երանության ժամն է սա...